Miquel Angel Riera. CESAR RANGEL

Benaventurat lector

Llibre de Benaventurances

Miquel Angel Riera. Proa. Barcelona, 1990. 64 pàgines. 900 pessetes.

ENRIC BOU

D'alguns escriptors de les illes balears —des de Llull fins a Mesquida— ens va arribant, des de fa anys, un vent fresc, renovador, que somou la dispèpsia del català continental. Miquel Angel Riera és un exemple idoni d'aquesta maniobra de ventilació, i més per la seva doble condició, triomfant, de narrador i de poeta.

Aquesta és una de les possibles raons que justifica que d'un llibre —de poesia— se n'hagin fet tres edicions en un lapse de 10 anys. És un bon rècord. Indica, també, un interès, just, de lectors i d'editors, per la seva poesia.

Els poemes del *Llibre de Benaventurances* susciten ressons del bo i millor de la poesia eròtica local (Salvat-Papasseit) i peninsular (Salinas). Però els seus textos són els d'un veritable creador: pel grau d'innovació i per la tensió que introdueix en el tractament del tema eròtic. Aquesta versió pel civil de les benaventurances evangèliques —seguides molt de prop en els primers 10 poemes— té moments de concentració especial: exemplificat pel pas del singular al plural, en els poemes 11 i 26, respectivament. És la progressió des d'un *tu*, íntim, molt concret, a qui són adreçats molts del poemes; fins a arribar a uns destinataris públics, "Nai" i els "amors de carrer, callats, importantíssims". D'aquesta indagació original pel que fa al coneixement amorós resulta una molt sòlida unió entre mots i cossos. Una unió que té un referent material ineludible, i que accedeix a una vida espiritual per mitjà del verb.

Recuperar aquest llibre, al marge de l'edició minoritària i de l'enfarfec de l'obra completa, ens atansa a la virior de la poesia en estat pur. El lector, llavors, no té tants d'entrebancs perquè el poeta l'anomeni benaventurat, i esdevingui el seu semblant, el seu germà.